КОРОЛІВСТВО МОСТІВ: КНИГА 4

НЕСКІНЧЕННА ВІЙНА

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

Нескінченна війна

The Endless War

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: The Endless War, Danielle L. Jensen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Зарра

ПАЛУБА здіймалася й падала, і рев корабля, що б'ється об хвилі, оглушав. Бурхливе море, а Зарра з досвіду знала, що це означає люті шторми в Буремних морях, стихії, які стоять на варті Ітікани, поки королівство відновлює сили. Не те щоб воно мало чого боятися, коли погляди Марідрини й Валкотти міцно прикуті одне до одного.

А Зарра була паливом, що перетворило жар Нескінченної війни на пекло.

За ті години й дні, відколи її тітка, імператриця Валкотти Петра Анафора, засудила її до ув'язнення на Диявольському острові, Зарра швидко збагнула, чому її не стратили як зрадницю.

Імператриця *хотіла* війни з Марідриною.

Більше того, вона хотіла знищити чоловіка, який, на її думку, зруйнував її плани спалити Венсію. Короля, що став її одержимістю.

Керіса.

Зарра прикусила кляп, і груди їй спорожніли, коли його обличчя постало перед внутрішнім зором. Завжди той самий момент: вони стоять на найвищих кручах острова Південна Варта. Момент, коли вона зрозуміла, що Керіс узяв відомості, які вона йому дала про план порятунку Ітікани, і використав їх, щоб урятувати її.

Люди завжди мали загинути, Зарро, промовляв у темряві її камери примарний голос Керіса. *Битва завжди мала відбутися. Я лише змінив місце, де вона відбудеться.*

Еранал.

Керіс переніс поле бою з мосту до міста, яке Ітікана так відчайдушно хотіла захистити, знаючи, що це виманить усіх солдатів, які в неї є. Подбав, щоб битва вийшла швидка й вирішальна, аби Зарра не мала жодного шансу дістатися міста вчасно й приєднатися до бою.

Завантаж кораблі й пливи додому, Зарро, бо ніхто не зможе тебе ні в чому звинуватити. Шпигуни імператриці бачили, що Венсія лишилася надто добре захищеною для твого нападу. А щодо твого приходу до Південної Варти, то зважаючи, що мій батько ось-ось отримає безроздільну владу над мостом, імператриця виглядатиме дурепою, бо не доклала більше зусиль, щоб його зупинити. Ти принаймні спробувала.

Вона *таки* спробувала. Але ж вона була й тією дурепою, що віддала їхню стратегію ворогові.

Поверни її прихильність і зміцни своє становище спадкоємиці. Стань імператрицею. Зроби все те добро, про яке мріяла. Я зроблю так само… Ми могли б змінити наш світ, Зарро. Створити мир між двома народами, які воюють уже століттями. Врятувати тисячі життів наших людей. Але це не дається без жертви, і ця жертва це Ітікана.

Зрештою Ітікана перемогла. Та в ту мить вона вірила, що Керіс відправив Арена і його королівство на погибель, і її звинувачення знову й знову лунали в її голові. *Ти кажеш, що зробив це заради наших королівств, але ж не в цьому річ, правда? Ти зробив це заради мене. Щоб урятувати мене. Визнай це!* Хай Бог їй допоможе, вона пам'ятатиме той біль, доки не стане порохом у могилі.

Зарро…

Визнай!

Я не міг… Я не міг дозволити тобі померти.

Керісові не сподобався її план, її стратегія, її *вибір*, тож він його забрав. Те, що Ітікана вистояла й здолала Марідрину, не мало значення, бо то була вдача. То було прибуття бурі та королеви Ітікани, а не задум Керіса. *Я ніколи більше не хочу бачити твого обличчя. Не хочу чути твого голосу.* А *якщо наші шляхи перетнуться, я тебе вб'ю.*

Зарра здригнулася, коли відлунали останні слова, які вона йому сказала. Шансу, що Керіс упаде від її зброї, не було, бо через те, що Сорока розкрила імператриці правду про її стосунки з Керісом, вона вже ніколи не буде вільною. Корабель, на якому вона пливла, ішов до Диявольського острова, і за всю історію цієї сумнозвісної в'язниці з неї не втік ніхто.

Диявольський острів.

Щоразу, коли Зарра думала про пункт призначення корабля, нудота скручувала їй нутрощі. Це була в'язниця для найгірших злочинців імперії. Наймерзенніших і найнебезпечніших. Чоловіків і жінок, для яких смерть була надто милосердним вироком.

Не для таких, як вона.

Як і обіцяла тітка, суду над Заррою не було. Та не було й публічного осуду, ніякого ходу ганьби вулицями.

Нічого.

Наче тітка хотіла приховати те, що зробила Зарра, від усіх у Валкотті.

Або, можливо, стерти саме її існування.

На палубі пролунали кроки й вирвали Зарру з роздумів. Перед її камерою з'явилася постать у каптурі, з ліхтарем, хоча він не був досить яскравий, щоб освітити обличчя в тіні каптура.

Та це не мало значення. Зарра впізнала б ходу тітки де завгодно.

Жінка просунула руку крізь ґрати й витягла кляп з рота Зарри.

— Вітаю, люба.

Зарра насилу стрималася, щоб не здригнутися від цього пестливого слова, тим паче що ребра її досі зберігали синці від тітчиного гніву.

— Імператрице.

Тітка зітхнула й відкинула каптур, відкривши ореол кучерів, у яких поблискували срібні пасма. Якщо останні події й далися їй взнаки, то цього не було видно: смаглява шкіра мала звичний блиск, а єдиною ознакою віку були зморшки навколо очей, обведених сурмою. Золоті прикраси виблискували на її вухах і шиї, і слабкий запах квіткових парфумів поплив до камери Зарри. Поставивши ліхтар на палубу, імператриця сіла спиною до стіни навпроти камери, підтягнувши коліна, і шнурівки її військових чобіт погойдувалися.

Тиша тягнулася, і серце Зарри билося швидше з кожною секундою. Навіщо її тітка на кораблі? Що вона задумала, коли їй треба бути присутньою, поки Зарра ув'язнена? Що вона збиралася сказати? Чого вона тут? Чого вона хоче?

Те, що тітка сказала далі, було зовсім не те, чого чекала Зарра.

— Я ненавиджу це, — тихо мовила імператриця. — Ненавиджу його за те, що став між нами. За те, що так зашкодив нашій любові, що я боюся, чи її взагалі можна полагодити.

Зарра дивилася, силкуючись збагнути, яке безумство керує словами тітки, хоча якась боягузлива її частина хотіла вчепитися за них. Хотіла благати тітку про милість.

Але вона не була боягузкою.

— Її *не можна* полагодити, ваша імператорська величносте. Але не через вчинки Керіса.

Тітка втягнула повітря, наче Зарра дала їй ляпаса.

— Чути його ім'я з твоїх вуст це ніж у серце, люба, бо я чую прихильність, яку ти досі до нього плекаєш.

Зарра знала, що її почуття до Керіса нікуди не поділися. Ненавиділа те, що вони досі є. Та все ж сказала:

— Ви помиляєтеся.

Тітка довго дивилася на неї, а тоді відвернулася, і обличчя її зморщилося від горя.

— Боже, бережи нас, але пазурі щура глибоко вп'ялися в твоє серце, і це моя вина. — По тітчиній щоці скотилася сльоза, і вона сердито її витерла. — Я готувала тебе до життя багатьма способами, та знехтувала навчити тебе про диявольство чоловіків.

Зарра пирхнула з огиди.

— Я доросла жінка, а не якась п'ятнадцятирічна служниця, яку ніхто ніколи не цілував. Він був аж ніяк не першим моїм коханцем.

— Незграбна возня солдатів. А такий чоловік, як він, користується спокусою з вправністю куртизанки. Шансів у тебе не було, і це моя вина, люба. — Її голос сочився жалем. — Мені слід було подбати, щоб ти мала досвід, достатній для опору його чарам.

Зарра спалахнула й прокляла себе за те, що дозволила тітці зачепити її за живе.

— Він не знав, хто я, коли ми зустрілися, і не дізнався моєї особи аж до... після.

— Після того, як ти займалася з ним *сексом*? — Імператриця зітхнула. — Ти заявляєш про жіночий досвід із чоловіками, а про близькість говориш, як дівчисько.

Зарра стиснула кулаки, усвідомлюючи, що піддається на наживку, але не година зупинитися.

— Я можу...

Тітка підняла руку, змусивши її замовкнути.

— Щур знав, що ти валкотка. Що ти солдат. З твоєї мови він бачив, що ти з певного класу, а отже, й певного рангу. Усе це робило тебе викликом, вартим його уваги. Здобиччю, яку слід здобути, і здобиччю, яку слід *використати*, щойно він дізнався, яка ти насправді цінна.

— Ви вдаєте, що знаєте щось, про що не маєте жодного уявлення. — Навіщо тітка веде до цього? Яка її мета? Який сенс копирсатися в намірах Керіса, коли Зарра вже відреклася від нього?

— Якщо ти була просто коханкою, а не здобиччю, яку варто втримати, чому він узяв тебе до Венсії? Чому не влаштував тобі втечу?

— Він пробував, — відрізала Зарра, зважуючи, чи краще боротися, чи мовчати, чи це взагалі має значення. — Ви наказали мене кинути; Ірина сказала йому про це, коли її схопили.

Тиша.

— Ти ніколи не замислювалася, що щур є джерелом усього, що ти ставиш мені за провину? — спитала тітка. — Він маніпулював тобою, Зарро. Устромив свої вправні пальці тобі між ноги й грав на тобі, аж доки ти не забула, хто тебе справді любить. Забула, що насправді важило для тебе.

— Це *неправда*. — Зарра не була певна, чи захищає вона Керіса, чи себе, знала лише, що слова тітки перекручують останній рік її життя на щось темне й бридке. — Ви говорите про речі, яких не знаєте.

— Я знаю, що все, що він робив, щоб змусити тебе співати, зробило його королем Марідрини, а тебе зрадницею твого на-

роду, — відповіла тітка. — Я знаю, що він сидить у розкошах у Венсії, поки ти пливеш до Диявольського острова. Поки ти його захищаєш, він розважається оргіями, виявляючи особливу прихильність до жінки на ім'я... — Вона витягла з кишені клаптик паперу й глянула на нього. — Лестара. Кардіффська принцеса, наймолодша з дружин Сайласа. Дуже гарна, як мені кажуть, і добре навчена мистецтву спальні. Він зробив її главою свого дому, і ходять чутки, що міг би зробити й королевою, хоч я вважаю це бажанням видати за дійсне. Марідрина ніколи не дає жінкам стільки влади. — Сховавши папірець, вона додала: — Ти голодуватимеш і страждатимеш, поки він трахається й бенкетує.

Зарра зціпила зуби, а перед очима постало обличчя Лестари. Для неї не було таємницею, що дружина гарему давно поклала око на Керіса. Схоже, вона нарешті домоглася свого, бо шпигуни тітки не принесли б їй непідтверджених пліток. Живіт Зарри стиснувся, біль огорнув груди лещатами, а тітка похитала головою.

— Я знаю, що це завдає тобі болю, люба, бо він напевно обіцяв «навіки». Та це були не обіцянки, а брехня. Тепер ти ж це бачиш?

Зарру занудило, бо хоч вона не мала права чекати від Керіса вірності після того, як погрожувала його вбити, її серце, здається, вірило, що він її збереже. Її серце було дурнем.

— Ти жертва Керіса Веліанта. — Тітчині руки стиснулися в кулаки, вона підвелася на коліна, не зводячи очей із Зарриних, і лють у її погляді дорівнювала лютості голосу. — Я маю намір змусити його заплатити за те, що він зробив із тобою. За те, що він зробив із нами.

Очі Зарри пекли, гнів, провина й сором загрожували її задушити, але вона спромоглася вичавити:

— Якщо я його жертва, то чому ви відсилаєте мене в це місце? Якщо ви так сердиті на Керіса, чому караєте мене?

— Бо це єдиний спосіб, яким ти навчишся. — Тітка просунула руку крізь ґрати, витерла сльози з лиця Зарри й обхопила її щоку долонею. — Якщо не буде наслідків, що завадить тобі зробити ту саму помилку знову? Що завадить тобі дати заманити себе назад у його ліжко солодкими словами й обіцянками насолоди?

Нічого. І все.

— Ви відсилаєте мене до в'язниці для вбивць і ґвалтівників, щоб я вивчила урок про чоловічі звичаї? — Зарра плюнула тітці в обличчя. — Йдіть нахуй.

Швидка, як гадюка, імператриця вхопила Зарру за сорочку й смикнула до ґрат. Її подих обпалив Заррі щоку, коли вона закричала:

— Ти йдеш на острів, бо зрадила Валкотту. Бо дозволила одурити себе Веліантові. Бо дозволила крові того, хто вбив твою матір, мою улюблену молодшу сестру, наповнити тебе його сім'ям.

Зарра здригнулася, силкуючись вирватися, але не могла вперти опору зі зв'язаними зап'ястками. Дерево заскрипіло, ніби хтось наближався. Вона благала, щоб вони поспішили, та прохід лишався порожнім.

— Але попри все, що ти зробила, я все одно тебе люблю. — Голос тітки тремтів від почуттів. — Ти була моїм усім, дочкою, якої я ніколи не мала, Зарро, тож поки інші радять мені тебе знищити, я натомість даю тобі шанс повернути собі місце поруч зі мною. Довести, що ти гідна знову бути спадкоємицею Валкотти. Кожної митті біди, яку витримаєш, знай, що страждаєш через *нього*. І кожної митті, яку переживеш, знай, що ти живеш завдяки *моїй любові*.

Якірний ланцюг загрюкав, опускаючись у глибину, і пульс Зарри загуркотів новим страхом.

— Ви божевільна, якщо думаєте, що я боротимуся за ваше прощення.

— Кажуть, любов це різновид божевілля, — промовила тітка. — І попри весь біль у моєму серці, нема нікого, кого б я любила більше за тебе, люба. Нема нічого, чого б я чекала дужче, ніж знову з тобою возз'єднатися.

Годі було заперечувати легкий порух у серці Зарри, тугу за часом, коли тітка була оплотом проти кожної кривди, воїнкою, що визволила її від ворога й пообіцяла помсту тим, хто розірвав їхній світ. Хоч тітка й перекручувала слова на користь своїх цілей, найбільшу силу мали саме правди в них.

Коридором луною пролунали важкі кроки, і з'явився Бермін. Двоюрідний брат схилив голову перед матір'ю.

— Час, імператорська величносте.

Тітка підвелася.

— Ми розстаємося сьогодні, Зарро. Сподіваюся, ти скористаєшся нагодою поміркувати над рішеннями, які ухвалила, а ще важливіше, над рішеннями, які *ухвалиш*, коли заробиш свободу з цього місця. — Не давши Заррі змоги відповісти, імператриця розвернулася на підборах і пішла, кажучи синові: — Домовленості досягнуто?

Бермін кивнув, притискаючи свою м'язисту громаду до стіни, наче повз нього проповзала кобра, а не жінка.

— Добре. — Імператриця озирнулася на Зарру. — Простеж, щоб вона дісталася в'язниці живою. Це не страта, це випробування.

Двоюрідний брат дочекався, поки кроки матері досягнуть головної палуби, тоді витяг із кишені ключ і підійшов до гауптвахти.

— Що ти накоїла, мала Зарро? Я ніколи не бачив її в такій люті. Навіть Велран не зміг її вгамувати.

Двоюрідний брат так рідко згадував охоронця своєї матері, що Зарра двічі кліпнула, перш ніж зібратися з думками.

— Що вона тобі сказала? Які причини назвала для мого ув'язнення тут?

— Нічого. — Він відімкнув ґрати. — І жодної причини, крім того, що ти потребувала покарання. — Його великі руки лягли на ґрати, і вся конструкція застогнала, коли він навалився на них. — Серед її охоронців шепотіли чутку, що вона звинуватила тебе в зраді Валкотти на користь марідринців, але її з тих пір заглушили. По правді, як імператриця, вона не мусить мати причини, щоб відправити тебе сюди. Їй досить забаганки.

Це була остання нагода Зарри розповісти правду. Остання нагода Валкотти колись дізнатися, що єдина причина, чому війна не закінчиться, у тому, що цього не хоче їхня імператриця.

— Я намагалася покласти край війні, Берміне. Є марідринці, які думають так само й хочуть того ж. Я попередила їх, що вона має намір зрівняти Венсію із землею, і вони зуміли зірвати напад.

Він нахилив голову.

— Так само, як зірвали заплановану атаку на Нерастіс.

Це була атака, яку мав очолити Бермін, і вона знала, як відчайдушно двоюрідний брат прагнув слави повернення спірного міста під владу Валкотти. Заперечувати, що вона вкрала його нагоду, було б очевидною брехнею, і навіть якби він не пробачив, їй потрібно було, щоб Бермін повірив, що вона каже правду.

— Так. Невинні загинули б тисячами, і задля чого?

— Задля честі й помсти, — без вагань відповів він.

— Ні. — Зарра шалено похитала головою, знаючи, що часу лишається мало. — Задля пихи й жадібності. Ми воюємо не для добра Валкотти, а щоб улестити самолюбство імператриці. Війна не мусить тривати, Берміне. Ми могли б її закінчити.

Його карі очі вп'ялися в неї.

— Ці марідринці, що думають так само... чи один із них Керіс Веліант?

Правда чи брехня? Правда чи брехня?

— Так. Він погодився б на мир, якби ми дали йому шанс. Але імператриця ніколи не складе зброї. Вона одержима знищенням Марідрини й не зважає, чого це коштуватиме кров'ю й життями. З нею щось не так, Берміне. У її серці й розумі чогось бракує, і через це вона...

— Чудовисько? — Бермін холодно хихикнув. — Для тебе це, може, одкровення, мала Зарро, а я бачу це чудовисько все життя. Терпів її уїдливі слова й зневагу. Ніколи не досить добрий, що б я не робив. Усе стало гірше в день, коли вона зробила тебе своєю, дівчиною, яку виліпить на ідеальну спадкоємицю, байдуже на власну плоть і кров, сина. Вона відкинула мене, як сміття, а ти була сліпа до її натури, доки вона не обернула свою отруту на *тебе*.

Він не помилявся. Знов і знов Зарра бачила, як тітка поводиться з ним, і мовчала. Нічого не робила. Але найгірше, коли озирнутися назад, було те, що вона вірила, ніби двоюрідний брат заслужив зневагу, яку мати до нього плекала.

— Мені шкода.

— Не сумніваюся. — Відпустивши ґрати, Бермін просунув руку й запхав кляп їй назад до рота. — Може, якби ти дбала про мене, я допомагав би тобі зараз.

Розчинивши ґрати, він схопив її за зв'язані зап'ястки й потягнув коридором, а потім драбиною нагору, на відкрите повітря.

Була ніч, холодний вітер ніс запах сосни й льоду.

Зарра примружилася від яскравості численних ліхтарів, що освітлювали судно. Палуба була порожня, увесь екіпаж унизу, поки її передавали вартовим в'язниці, які чекали біля поручнів корабля.

Але не вартові привернули її погляд.

Попереду здіймалася скеля, її прямовисну стіну розтинала щілина завширшки, мабуть, удвічі менше за судно, на якому вона стояла. Вигнутий кам'яний пірс з'єднував обидва боки отвору в скелі, а там, де він сходився зі скелею, були збудовані укріплені вартові вежі. На крайній точці вигнутого пірсу єдина пристань, освітлена смолоскипами, виступала в море, наче язик полум'я.

Диявольський острів.

В'язниця була сумнозвісна, оповідок про сам острів ходило стільки ж, скільки шепоталося про засуджених на нього в'язнів. Попри свій високий ранг, Зарра ніколи не мала до в'язниці жодного стосунку, бо кожного злочинця, чий арешт вона організовувала, відсилали до Піріната на суд. Але це не означало, що вона не чула чуток про водний канал, прорубаний крізь суцільну скелю, що спіраллю закручувався досередини й оточував саму в'язницю, нескінченно засмоктуючи море в серцевину, але ніколи не даючи йому витекти назад.

Наче вода кружляла, а тоді спадала в саме пекло.

— Це засуджена? — спитала одна з вартових, коли Бермін підтяг її ближче.

— Так, — відповів він. — Воля імператриці, щоб її віддали острову як покарання за її злочини.

— Тоді в ім'я імператриці ми її приймемо.

Жінка потяглася до руки Зарри, але Бермін не послабив хватки.

— Я доставлю її сам.

— Ніхто, хто ступив на острів, не може його залишити, — мовила жінка. — Навіть ті, що охороняють його береги. Якщо ви ступите на ту пристань, острів заволодіє вами так чи інакше.

Слова вартової похолодили Заррі кров, бо якщо це правда, то навіть імператриця не зможе витягти її з в'язниці.

Бермін, однак, лишився незворушний.

— Ти знаєш, хто я?

Жінка нахилила голову.

— Так, ваша високосте.

— Тоді знаєш, що я вищий за закон.

Це було зовсім неправдою, і Зарра бачила по тому, як звузилися очі вартової, що та це знає, але жінка лише сказала:

— Це не закон імператриці, ваша високосте. Це закон острова.

Що *це взагалі означає*? — дивувалася Зарра.

Бермін плюнув на палубу.

— Бережіть своє бурмотіння. Я доставлю в'язня сам. Кожен, хто стане мені на дорозі, пожалкує.

Вартова здвигнула одним плечем.

— Нехай буде так.

Її заштовхали в шлюпку, що чекала, Бермін так стискав її зап'ястки, що лишалися синці, а тим часом відв'язували канати, що тримали маленьке судно. Ніхто не взявся за весла, та човен швидко рушив до диявольського язика, підхоплений течією, що засмоктувала його в пельку. Лише коли вони набли-

зилися, вийшли на весла й повели човен лівим боком вигнутого пірсу туди, де біля драбини з мотузками чекали вартові.

Бермін підняв її з човна, наче дитину. Вартові, що чекали, поставили Зарру навколішки, поки решта висаджувалася, і вона скористалася нагодою оглянути довкілля. Ще більше чоловіків і жінок спостерігали з укріплених постів у місцях, де півмісяць пірсу сходився з островом, тримаючи луки невимушено в руках, усі насторожі. Над постами в скелі були вирубані сходи, що зигзагами вели нагору. Єдиний шлях на острів, крім як у пельку.

— На ноги! — Бермін смикнув її вгору, і носки її чобіт зашкрябали об кам'яний пірс, коли вони рушили до середини півмісяця, а тоді язиком до місця, де був пришвартований крихітний човен.

— У тебе два вибори, — мовила вартова. — Піти за ліхтарями до серця диявола й лишатися, доки він тебе терпітиме, або веслувати до його зубів і дозволити йому поласувати. Так чи так, він отримає твою душу.

Зарра не стала відповідати, лише дивилася на грізний проріз у скелі. Дерево, викинуте морем, пливло в нього з тривожною швидкістю, сила течії розвіювала будь-які думки про веслування проти неї. Опинившись у в'язниці, єдиним виходом буде присягнути тітці на вірність. Якщо вихід узагалі є...

А це означало, що час боротися настав зараз.

Зарра гепнула п'ятою по підйому Берміна й була винагороджена гарчанням болю й послабленням його хватки. Вирвавшись, вона протиснулася повз вартову й помчала пірсом, молячись, щоб які б *домовленості* Бермін не досяг, вони завадили їм стріляти в неї.

Вона ледве пробігла дюжину кроків, коли вага вдарила її в спину й придавила до пірсу. Зарра відкинула п'яти. Раз. Удру-

ге. Нічне повітря сповнилося прокльонами, але тоді руки схопили її за ноги. За руки. За горло.

Вона спробувала вдихнути, але руки стиснулися дужче. Паніка залила її жили, і Зарра дряпала ті руки, та інші її тримали. Їй треба було дихати, Боже, прошу, допоможи, їй потрібне повітря.

Імператриця брехала. Або Бермін так ненавидів Зарру, що не зважав на наслідки непокори материним наказам. Світ згасав, але перед тим, як темрява її поглинула, Бермін сказав:

— Ти не заслуговуєш на моє милосердя, зраднице.

Зарра встигла вдихнути лише раз, коли двоюрідний брат її підняв і поніс до кінця пірсу. Тоді вона летіла. Падала.

Спина вдарилася об дно човна, вибивши повітря з легенів, а біль пройшов хребет.

— Ні! — спробувала вона закричати, але з-за кляпа вийшов лише хрип. — Прошу! — Зарра перекотилася на живіт і простягла зв'язані зап'ястки до вартових, які дивилися на неї згори безжальними очима. Кожен, хто приходив на цей острів, був демоном, що заслуговував на кару, і безіменна, як вона була, вона не мала підстав, щоб вони вважали її іншою.

Якщо вона потрапить у це місце, її душу поглине або воно, або імператриця.

Бермін відв'язав швартовий канат, дозволивши течії відтягти човен від пірсу, поки він не тримав лише самого кінця мотузки. Волаючи в кляп, Зарра дотяглася зв'язаними руками до одного з весел, намагаючись табанити, але лише розвернула судно боком. Їй були потрібні обидва весла. Обидві руки.

Підтягнувшись, вона вирвала кляп з рота, тоді вп'ялася зубами у вузол на зап'ястках, але він був затягнутий надто міцно.

Бермін відпустив мотузку.

Зігнувши коліна, Зарра підстрибнула, пальці зачепилися за край пірсу, течія тягла за ноги, намагаючись її зірвати.

Зарра силкувалася втримати хватку на мокрому камені. *Лізь*, наказала вона собі. *Закинь ногу*. Але тут відчула теплий подих на голих руках.

— Берміне, — видихнула вона. — Я знаю, що ти мене ненавидиш, але подумай про Валкотту. Подумай про життя, які можна було б урятувати, якби її усунули від влади.

Темні очі двоюрідного брата довго дивилися на неї, а тоді він прошепотів:

— Я згоден, мала Зарро. Валкотті потрібна свіжа кров на троні, щоб лишатися сильною. — У його руці з'явився ніж, і він розрізав пута на її зап'ясті, а тоді випростався. Зарра з полегшенням втягла повітря, міцніше вхопившись за край, готова підтягтися вгору.

— Але це буде не ти. — Чобіт Берміна піднявся й обрушився з нищівною силою на її пальці.

Зарра закричала, втративши опору, і крижана вода зімкнулася над її головою, а течія негайно потягла її назад.

Пливи.

Її ноги працювали, штовхаючи до поверхні, але паніка залила жили, бо течія несла її до прорізу в скелях. Очима вона вп'ялася в двоюрідного брата, що стояв, склавши руки на грудях, поки її засмоктувало в пельку диявола.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-endless-war/